

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทำให้สามารถ ประกอบกิจกรรมการงานและดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตย ได้อย่างสันติสุข เป็นเครื่องมือ ในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและ เศรษฐกิจ ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติ ไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 37) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเน้นการพัฒนาด้าน ความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาคนให้มีความ สมดุล โดยยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ให้ความสำคัญต่อความรู้เกี่ยวกับตนเองและกับสังคม หลักสูตรจึงเป็นตัวกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจะมีสาระการ เรียนรู้ 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดู และการพูด สาระหลักการใช้ ภาษา และสาระวรรณคดีและวรรณกรรม

การจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้สรุป จุดเน้นเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาในเฉพาะภารกิจของ สพฐ. จำนวน 10 จุดเน้น ประกอบด้วย 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต้องสูงขึ้น 2) นักเรียนช่วงชั้นที่ 1 หรือชั้น ป.3 ทุกคนอ่านออกเขียนได้ กิด เลขเป็น 3) ความฉลาดทางอารมณ์ หรือ EQ 4) การพัฒนาผู้เรียนสู่ความเป็นเลิศ 5) การศึกษาทางเลือก เพื่อผู้เรียนที่มีข้อจำกัด ลดอัตรานักเรียนออกกลางคัน 6) ส่งเสริมการศึกษาตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง 7) เตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 8) การบริหารจัดการศึกษาในพื้นที่จังหวัด ชายแดนภาคใต้ 9) บริหารจัดการ โรงเรียนที่มีคุณภาพ มุ่งสู่การประกันคุณภาพภายใน สถานศึกษา ได้รับการสนับสนุนจากชุมชนและท้องถิ่น และ 10) การบริหารเขตพื้นที่การศึกษาให้มี ประสิทธิภาพ ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้จัดทำแผนและกำกับดูแลให้การ ดำเนินการประสบผลสำเร็จ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ว่าได้มีการหารือถึงแนวทางการปรับปรุง

กระบวนการทดสอบประเมิน รวมทั้งการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ให้สอดคล้องเชื่อมโยงกับ จุดเน้นคุณภาพการศึกษาในแต่ละช่วงชั้น รูปแบบข้อสอบที่สามารถวัดผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554 : 29)สถานศึกษามีหน้าที่โดยตรงในการ จัดบรรยากาศการเรียนการสอน ให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ครูปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การสอน โดยการบอก การเล่า การอธิบาย ให้แก่ผู้เรียน เป็นการวางแผนและออกแบบการเรียนให้นักเรียน ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองที่วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แห่งการเรียนรู้ โดยเฉพาะกิจกรรมการเรียนภาษาไทยเป็นกิจกรรมที่เน้นการฝึกทักษะให้แก่ผู้เรียน โดยจัดลักษณะสัมพันธ์ ทั้งนี้จะต้องได้รับการฝึกสมรรถภาพด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจน กิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษา หรือหลักเกณฑ์ทางภาษาให้คล่องแคล่ว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำ ความรู้ ความเข้าใจและทักษะทางด้านภาษาไทยไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมและอยู่ใน สังคมอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 121)

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและจำเป็นอย่างมากในการดำรงชีวิตของคนในปัจจุบัน ยิ่งกว่าทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา เพราะขณะนี้วิทยาการและเทคโนโลยีต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลง เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว การติดต่อสื่อสารก็ยิ่งเพิ่มความสำคัญในธุรกิจการงานมากขึ้น จนสภาพ ของสังคมกลายเป็นสังคมแห่งข้อมูลข่าวสาร ในชีวิตประจำวันของคนไทยจะอาศัยการเขียนเป็นหลัก สำคัญจึงจะสามารถสื่อความหมายกันได้ถูกต้อง คนในยุคนี้จะต้องเขียนเพิ่มมากขึ้น เพราะการเขียน เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ซึ่งจะทำให้คนไทยเป็นผู้ที่ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉะนั้น คนเราจึงจำเป็นต้องมีทักษะในการเขียน กล่าวคือ ต้อง เขียนได้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ สำหรับ กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ใน โรงเรียนนั้น ต้องอาศัยทักษะการเขียนเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงถือได้ว่าการเขียนสำคัญที่สุดของผู้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา ครู และ ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญต่อการเขียนอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในระดับ ประถมศึกษา (สุรศักดิ์ กาญจนการุณ. 2531 : 2) แต่ในสภาพที่เป็นจริง การสอนภาษาไทยในปัจจุบัน ยังมีปัญหาอยู่มาก ซึ่งมีสาเหตุมาจาก การขาดอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เช่น ขาดความถนัด ขาดประสบการณ์ มีเวลาเตรียมการสอนน้อย ไม่เข้าใจเนื้อหาและกระบวนการ สอน ปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็ก ได้แก่ ปัญหาจากการเขียนไม่คล่อง โดยมากมักได้แก่นักเรียนในระดับ ประถมศึกษาตอนต้นที่ยังจำเกณฑ์ในการเขียนสะกดคำต่าง ๆ ไม่ได้ เช่น การเขียนคำที่ใช้อักษรสูงที่มี วรรณยุกต์ และคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

ปัจจุบันจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประสบปัญหาหลายอย่างทั้งนี้เนื่องจากเด็กนักเรียนยังไม่มีทักษะทางการ เขียน เขียนหนังสือไม่ออก เขียนไม่คล่อง อาจเป็นเพราะเรียนชั้นที่สูงขึ้น มีคำศัพท์ที่จะต้องฝึกอ่าน และเขียนมากขึ้นกว่าชั้นที่เรียนผ่านมา ในการสอนภาษาไทยให้บรรลุวัตถุประสงค์และมี

ประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องฝึกฝนทักษะต่างๆ ให้สัมพันธ์กันทั้งทักษะการรับเข้ามาคือการอ่านและการฟัง กับทักษะการถ่ายทอดออกไปคือการพูดและการเขียน ในการเขียนถือว่าเป็นทักษะที่ย่างยาก ซับซ้อนและเป็นทักษะการถ่ายทอดที่สำคัญต่อการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง

จากการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านภูดิน อำเภอปทุมรัตน์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2 พบว่าจากผลการทดสอบระดับชาติ (National Test : NT) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (คะแนนเต็ม 30 คะแนน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านภูดิน ปีการศึกษา 2555 สอบได้คะแนนสูงสุด 20 คะแนน คะแนนต่ำสุด 10 คะแนน อยู่ในระดับปรับปรุงคิดเป็นร้อยละ 11.11 ระดับพอใช้คิดเป็นร้อยละ 77.78 ระดับดีคิดเป็นร้อยละ 11.11 ผลการสอบของนักเรียนยังไม่อยู่ในระดับดี จึงควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนของครูและตัวผู้เรียน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2. 2555 : 15) และจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนบ้านภูดิน อำเภอปทุมรัตน์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ปีการศึกษา 2555 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ที่ระดับ 60.67 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดคือร้อยละ 75.00 ปีการศึกษา 2555 เฉลี่ยร้อยละ 65.70 จากข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระภาษาไทยดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุมาจากนักเรียนขาดความรู้พื้นฐาน เกี่ยวกับการอ่าน การเขียน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการเรียนภาษาไทย ขาดแรงจูงใจ ครูไม่มีแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับการพัฒนายกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ จากปัญหาที่โรงเรียนบ้านภูดินมีผลสัมฤทธิ์ต่ำผู้วิจัยได้หาแนวทางแก้ไขปัญหาโดยพัฒนาการฝึกเรื่องคำพื้นฐานมาช่วยปรับปรุง ซึ่งการแก้ปัญหาคำเขียนสะกดคำไม่ตรงมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น และเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาฝึกให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น แบบฝึกทักษะทำให้เกิดความแม่นยำ คล่องแคล่วแต่ละทักษะสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 ก : 131)

จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านภูดิน จึงตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นของการเขียนสะกดคำของนักเรียน และผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเขียนคำและแต่งประโยค เพราะแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบฝึกทักษะที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระอื่น ๆ ต่อไป

คำถามการวิจัย

1. แผนจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับใด
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ด้วยแบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับใด
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่อง การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ด้วยแบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านภูดิน อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 13 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดโดยใช้แบบฝึกทักษะ

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 ความพึงพอใจ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้พัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด คือ

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้สำรวจคำที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดให้เป็นกรอบคำศัพท์พื้นฐาน หนังสือเรียนภาษาพาที่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคำพื้นฐานจำนวน 100 คำ ที่นักเรียนเขียนไม่ได้ เป็นคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดนำมาสร้างแบบฝึกทักษะจำนวน 10 ชุด

4. ระยะเวลา สถานที่การวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยใช้เวลาในชั่วโมงปกติ 10 ชั่วโมง

สถานที่คือ โรงเรียนบ้านภูดิน อำเภอปทุมรัตน์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ดเขต 2

นียมศัพท์เฉพาะ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งเรียนรู้ กระบวนการวัดผลประเมินผล และ บันทึกผลหลังสอน

2. การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด หมายถึง ความสามารถของนักเรียนด้านการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดได้แก่มาตราแม่ กน กก กค และมาตราแม่ กบ ที่นักเรียนได้ฝึก การเขียนสะกดคำจำนวน 100 คำ

3. แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบฝึกทักษะที่มุ่งให้ผู้เรียน ได้ฝึกปฏิบัติโดยมีครูเป็นผู้คอยชี้แนะซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้ 1) ชื่อแบบฝึก 2) คำชี้แจงการใช้แบบฝึกทักษะ 3) ใบความรู้ 4) กิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติ 5) แบบทดสอบท้ายแบบฝึกทักษะ และ 6) เฉลยแบบทดสอบท้ายแบบฝึกทักษะ

4. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด หมายถึง คุณภาพของแผนการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนระหว่างเรียนซึ่งได้จากคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการทดสอบท้ายแบบฝึกทักษะแต่ละชุด ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ผลลัพธ์คะแนนของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

5. ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) หมายถึง ค่าของตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ ได้จากการเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนทดสอบหลังเรียน

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยวัดจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

7. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ สนุกสนานของผู้เรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่3 โรงเรียนบ้านภูดิน อำเภอปทุมรัตน์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2 ว่ามีความเหมาะสมและมี คุณลักษณะที่ดีต่อการเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ เป็นมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งเป็น พอใจมากที่สุด พอใจมาก ปานกลาง พอใจน้อย พอใจน้อยที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนได้เรียนรู้จากสื่อแบบฝึกทักษะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดสูงขึ้น
2. ครูได้พัฒนาการสร้างสื่อและใช้สื่อแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีประสิทธิภาพ
3. โรงเรียนมีสารสนเทศนำไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY